

bila Evharita, vsa resna in ponosna... Mimo je korakala skupina ljubkih deklic, ki so jih gledalci navdušeno pozdravljali.

In glej lepo ladjo s tremi vrstami vesel, ki jo pomikajo na kolesih v povorki! Na njenem jamboru je vezena tenčica za boginjo. Pred ladjo so igralci na flavto, igralci na liro in plesalke.

Zadaj se pomika dolga vrsta daritvenih svečnikov in živali, volov in ovac, ki bodo kmalu žrtvovane na Paladinem oltarju, in končno narod v prazničnem odelu — radosten in navdušen.

(Dalje.)

VLADO KLEMENČIČ:

Naša meja.

oglej na zemljevid severozapadne Jugoslavije! Rdečo črto so potegnili po vrhu Karavank. Na Triglavu so jo zaokrožili proti jugu mimo Idrije, Postojne, čez Snežnik do Reke — kraljice Kvarnera. Ta rdeča črta nas deli od naših bratov Korošcev in Primorčev. To je meja med državami, ni pa meja med našimi srci in srci naših rojakov tam preko, zakaj mi ne moremo in nečemo pozabiti naših ljudi, ki so ostali pod tujimi, neprijaznimi vladami. Mi se jih spominjamo v vsakem veselem ali žalostnem trenutku in komaj čakamo, kdaj nam jih povrne mogočna usoda. Saj oni so del nas samih. Brez njih nismo celota. In to drugače ne more biti, ker smo Slovenci po materi in po Bogu.

Zato veš, da črta, ki je razdvojila Slovence, ni pravično potegnjena. Potegni jo v mislih nad Gosposvetskim poljem, Celovcem in Beljakom, upogni jo potem proti jugu vzdolž Soče do morja, toda pazi, da ne izpuščiš Rezijanov in Bricev, ki so naseljeni še onstran te reke.

To je naša meja!

Pred domačo hišo.

*Pred domačo hišo
moje ljube znanke
ptice se mude:*

*Vrabci zvití, leni
in sinice male;
sneg jih je privedel.*

*Ko pogledam zjutraj
skozi hišna vrata,
svoje ptice vidim.*

*Čivkajo, skakljajo,
prošnjo govorijo:
»Daj nam malo kruha!«*

*Vzamem košček kruha,
pticam nadrobim ga
in se veselim...*

Lado Jeršè.